

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγουμένου)

Ρουλταμπιλ, σάν νά τόν χτύπησαν στήν καρδιά, ἔβγαλε μιὰ βαθεῖα κραυγή καί τοῦ φάνηκε πὸς ὁ κόσμος στρουθογύριζε γύρω του σ' ἓνα διαβολικό χορό.

Ὁ γέρο-Ἀλέξης, ἀνάμεσα στ' ἀλλόκοτα ἀντικείμενα τοῦ ἐργαστηρίου του, τοῦ φάνηκε σάν τὸ Σατανά τὸν ἴδιο. Τὸν ἔσπρωξε μάλιστα τὴν στιγμή τοῦ ἐκείνος ἄπλωσε πρὸς αὐτὸν τὰ χέρια του, βλέποντάς τον νὰ κλονίζεται, Νόμισε πὸς ἔβλεπε μέσα ἀπ' τὴς πολύχρωμες γλῶσσες, ποῦ ἔβγαζαν ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον, τὸ φάντασμα τοῦ Μεγάλου Κορσάζωφ νὰ τοῦ φωνάζει :

«Βλέπετε ! Τὸ θεῖοχο ἄρσενικό ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργο του ! Κ' ὅμως ἐγὼ εἶμαι σκοτεινός !»

Ἐγίφε λάνο στὴν πόρτα, ἡ ὁλοῖα ἀνοίξε καί, περτώντας, πήγε καί σφωιάστηκε μπροστά σ' ἓνα τραπέζι ὅπου χτύπησε τὸ μέτωπο.

Αὐτὸ τὸ χτύπημα, ποῦ μοιροῦσε νὰ ἴταν καὶ θανάσιον, τὸν συνέφερε ἀπὸ τὸν ἐφιάλη του καὶ τὸν ἔκανε ν' ἀναζητήσῃ τὴ συναισθησι τοῦ ἑαυτοῦ του. Πετάρηκε λάνο, πῆδηξε μέσ' ἀπ' τοὺς σφαῖρος τὸν αἰλωρτικτικεμένο του γέρο-Ἀλέξη καί ὄρμησε ἔξω. Μόλις ἀνάντησε καθαρόν ἀέρα, προσπάθησε ν' ἀναζητήσῃ τὴν φυλακίαια του καί νὰ σκερθῇ... Ἦταν δυνατόν νὰ εἶχε ἕσπωση σὲ μιὰ τόσο θανάσιμη πλάνη ; Καί ὅμως δὲν ἴσχυε πλεὶς καμμίαι ἀμφιβολία, ἀφοῦ ὁ δλητηρ ριαστὴς ἐξακολουθοῦσε τὸ ἔργο του ἀπὸ τὸ θεῖοχο ἄρσενικό.

Ἐκανε μιὰ τεράστια προσπάθεια γὰρ νὰ διορθῇ τὴ φωνή, ποῦ τοῦ προσαλοῖσε ἡ σκέψις ὅτι ὁ ἄθλιος Μεγάλος Κορσάζωφ, εἶχε σκοτεῖνὸ ἔξ' αἰτίας του.

Δὲν μποροῦσε πλεὶς νὰ τὸ σὺλλογίσειται αὐτὸ ! Ἐλθετε νὰ συγκεντρώσῃ τὴ σκέψις του γὰρ νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ τρομερὸ λάθος του, ἀν ἦθελε ν' ἀποφύγῃ κάποια καινούργια τρομερὴ κατὰστροφή... Ὡ ! ὁ δολοφόνος ἦταν ἀκούραστος ! Ἀπόδειξις ἡ τελευταία ἀπολείπειά του ! Τὴ τρομερὴ ἐκατομῆ ἀν πετῆχανε !. Ἐπὶ πῆθαναν συγχρόνως ὁ στρατηγὸς, ἡ Ματρίνα Πέτροβνα, ἡ Νατάσα καί αὐτός, ὁ Ρουλταμπιλ. Ὁ ὁλοῖος σχεδὸν ληπόταν γιατί, γὰρ λογισασθῆ του, ἡ ἀπολείπειά δὲν εἶχε πετῆξει... καί... καί ὁ Κουρσιάν !. Ὁ Κουρσιάν ποῦ ἦταν καί αὐτὸς προσκαλεσμένος ἀπὸ γένεια !. Ἀλήθεια, τί θραμβὸς γὰρ τὴς ἠρθενοστάς !. Ἐτοί ἦταν !. Ἐτοί ἦταν !. Ὁ Ρουλταμπιλ καταλάβαινε ποῖα γιατί δὲν εἶχε διατάσει καθόλου νὰ τοὺς δλητηρῶσαν ὄλους συγχρόνως... Ἀπολύστατα, γιατί ἦταν μαζί τους καί ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας, ὁ Κουρσιάν...

Ἐτοί θὰ ἐξεδιζοῦντο μὲ τὸ παρκαπάνο τὸ θάνατο τοῦ Μεγάλου Κορσάζωφ !

Τὸ χτύπημα εἶχε ἀποτύχει αὐτὴ τὴ φορὰ, καί ἐλθετε σὲ ἔξισι νὰ περιμένουν τὰ πάντα... Ὁ Ρουλταμπιλ ἔνοιωσε τὴ σκέψι του νὰ χάνεται σὲ μιάν ἀπύθμενη ἀβυσσά !

Ποῦ νὰ πάη ;... Τί νὰ κάνη ;... Τὰ εἶχε χαμένα !.

Ὁ Ρουλταμπιλ δὲν ἦταν πλεὶς ὁ Ρουλταμπιλ...

IV

II ΖΩΝΤΑΝΕΣ BOMBES

Ἐντελὸς τυχαίως—γιατί ἡ τήχη μόνον ὀδηγοῦσε τώρα τὰ βήματα του— ἔβγαλε στὴ βίλλα Τρεμπασόφ... Μεγάλη ταρῆχὴ ἐπικρατοῦσε ἐκεῖ. Ἡ φρουρὰ εἶχε διπλασιασθῇ. Οἱ φίλοι τοῦ στρατηγοῦ, προσκαλεσμένοι ἀπὸ τὸν ἴδιο, εἶχαν τρεῖσις κοντά του, διαδιδώνοντας σ' αὐτὸν καί τὴν Ματρίνα τὴν ἀγάτη τους καί τὴν ἀφοσίωσί τους. Ὁ Φέοντοφ καί ἡ γυναῖκα του βρισκότοναι ἀκόμα στὰ κρεβάτια τους. Ὁσποῦ, ἓνας νεαρὸς γιατρός, ποῦ τὸν ἔφερε στὴν τήχη ἡ ἀστυνομία, τοὺς καθιστοῦσε, λέγοντας πὸς εἶχαν ξεφύγει ἀπὸ κάθε κινδύνου... Ὁ ἄ-

στινωκὸς ποῦ εἶχε πάει ἐπίτηδες, δὲν εἶχε βροῖ στὶ σπίτια τους τοὺς δι' ἡ ταχιστοὺς γιατροὺς τοῦ στρατηγοῦ, τοὺς δόκτορας Κλιστεφ καί Λίσκοφ, μὰ ἀνήγγειλε ὅτι σὲ λίγο θὰ ἔφταναν δύο σπουδαῖοι γιατροί, τοὺς ὁλοῖος εἶχε εἰδοποιήσει. Ἐντωμεταξὺ, εἶχε φρεῖ αὐτὸ τὸ νεαρὸ γιατρό ποῦ τὸν εἶχε βροῖ στὸ δρόμο του.

Ὁ Ρουλταμπιλ ἔσφαινώθηκε πολὺ, μὴ βλέποντας τὴ Νατάσα, οὔτε στὸ δωμάτιο τοῦ στρατηγοῦ, οὔτε στὸ δωμάτιο τῆς Ματρίνας. Ὅταν μάλιστα εῳτήσε τὴν τελευταία ποῦ βρισκόταν ἡ κόρη τῆς, ἔδειν τὸν ζήτησε μὲ τρεῖσις καί τοῦ ἀπάντησε :

—Δὲν ἔξω, δὲν ἔξωρισε ποῦ εἶνε !. Σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησά σας, ἐξαφανίστηκε καί δὲν τὴν ἔβρασιδαμε... Ὁ στρατηγὸς τὴν ζήτησε πολλές φορὲς... Ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ὅτι τὴν πήρε μαζί του ὁ Κουρσιάν γὰρ νὰ τὴν ἐξετάσῃ γὰρ ὅσα συνέβησαν ἐδῶ... Αὐτὴ ἡ ἔξαφάνισι τῆς μοῦ φάνηται πολὺ παραδόξη, στὴν στιγμή ποῦ κινδυνεύοιμε ἐγὼ καί ὁ πατέρας τῆς... Ὡ ! ἀφήστε με, παιδί μου... πνίγομαι !.

Ὁ Ρουλταμπιλ φώναξε τὸ νεαρὸ γιατρό καί βγήκε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο... Εἶχε πάει μὲ τὴν ιδέα νὰ ἐπισκεφθῇ ὅλη τὴ βίλλα ὡς τὴν τελευταία τῆς ἀρχῆ γὰρ νὰ δῆ ἂν μποροῦσε κανεὶς νὰ μὴ μετὰ ἀπὸ μέρος ποῦ δὲν τὸ εἶχε ἀνακαλύψῃ ὡς τότε... ἀπὸ μέρος ἀπ' τὸ ὅποιο γλυστοῦσε ἐκείνος, ὁ ὁλοῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ περιφέρεται στὴ βίλλα μὲ τὸ δλητηρῶ του...

Μὰ νὰ ἓνα καινούργιο γεγονός μεγάλης σημασίας παρουσιαζόταν τότε ἔξωκα : ἡ ἔξαφάνισις τῆς Νατάσας. Ὡ ! πόσο καταφιόταν τὴν ἀγνοια τῆς ρουσιζις γλώσσῃς ποῦ δὲν τὸν ἐπέτρεπε νὰ μὴ περισοῦσε πλῆρηφορῆς. Τέλος μύρθεσε νὰ μὴ τὴν ἀπὸ τὸν Ἐγμοιά !. Ὁ ἑσπότης τῆς βίλλας εἶχε δῆ μιὰ στιγμή τὴν Νατάσα στὴν ἐσπαστὰ νὰ κινετοῦ ὀρεῖ καί ἀριστερά. Μὰ, ἐπειδὴ τὴ στιγμή ἐκεῖνη, τὸν φώναξε ὁ στρατηγὸς κοντά του, δὲν μύρθεσε νὰ δῆ περισσοῦτερα...

Διαπιστώσε, εἶχε ν' χτύπει πλεὶς καί ὁ Ρουλταμπιλ δὲν μποροῦσε νὰ διαζοῖν τὴ ἀνάλαφα ἔχη τῆς Νατάσας. Ἦταν, ἄλθια, λοιπὸν πὸς ἡ νέα κόρη εἶχε φύγει σὲ μιὰ τέτοια στιγμή ; Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπολείπειά τῆς δλητηρῶσεος ; Πῆιν ἀπὸ μὴ μὴ ὅτι ὁ πατέρας τῆς καί ἡ μητέρα τῆς ἦσαν ἐκτὸς κινδύνου ; Ἄν ἡ Νατάσα ἦταν ἀθώα, ὅπως περὶ καί πιστὴ ἀκόμα ὁ Ρουλταμπιλ, αὐτὴ ἡ εἰσῆς τῆς ἦταν ἐντελὸς ἀκατανόητη, γιατί ἡ νέα κόρη δὲν ἄννοῦσε ὅτι ἔνοιχε ἔτσι τὸν Κουρσιάν στὴς ἰσοψῆς του ἐναντίον τῆς...

Ὁ νεαρὸς, σπουδότερος εἶχε σπειδαῖους λόγους νὰ τὴν δῆ ἀμέσως, καί τῆς μίλησῃ. Μὰ ποῦ ἦταν λοιπὸν ; Σκέψτηκε ὅτι πολὺ πῆθανὸν νὰ εἶχε πάει νὰ συναντήσῃ τὴν Ἀννιούσκα. Μὰ ποῦ ἦταν ἡ Ἀννιούσκα ; Ποῦς θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ τὸ πῆ ; Ὁ Γρουνσοῦσκι ἴσως...

Ὁ Ρουλταμπιλ, μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ, μύρθε σ' ἓνα ἀιάξι καί ἔδωσε στὸν ἀμέσῃ τὴ διεῳδισι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς «Ορσάνας». Καί τότε μόνον θυμήθηκε ὅτι ὁ Γρουνσοῦσκι τὸν εἶχε προσκαλεσμένο ἐκεῖνο τὸ βράδι νὰ σάη στὸ σπίτι του... Μὰ σίγουρα δὲν θὰ τὸν περιμέναν πλεὶς, γιατί ἡ ὄρα εἶχε περάσει... Καί ὅμως, ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, εἶδε ὅτι τὸν περιμέναν, μολονότι εἶχαν ἀποφάει πρὸ ὄρας.

Ὁ καί ἡ καί Γρουνσοῦσκι ἐπαίζαν, ἐκεῖνη τὴ στιγμή, μιὰ παρτιδά ντάμες, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας τους. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς «Ορσάνας» μὸλις εἶδε τὸ Ρουλταμπιλ νὰ μπαῖνι στὸ σαλόνι, ἔτρεξε πρὸς αὐτόν, κάνοντας ἓνα σω-ὸ ἰσογλίσεις, μὲ τὴ χεῖρα του ἀπλωμένα μπροστά... Τὸν παρουσιάζει στὴν καί Γρουνσοῦσκι, ἡ ὁλοῖα φοροῦσε μιὰ ὄρα μεταξωτὸ φόρεμα, γεμάτο πολίτικα κοσμημῆματα... Ἦταν μιὰ γυναῖκα ὄρημ, παχειά, μὲ ἰπεροῦα μάτια...

—Σὰς περιέναιμε, ἀγαπητὴ κόριε, εἶτε στὸ Ρουλταμπιλ.

Καί καθὼς ὁ Ρουλταμπιλ προσπαθοῦσε νὰ δικαιολογηθῇ, ἐκεῖνη πρόσθεσε :

—Ὡ ! ἔξωρισε πὸς εἶστε πολὺ ἀπρηκολιμῆνος, κόριε Ρουλταμπιλ... Ὁ σῆκός μου δὲν μοῦ μίλει παρὰ γὰρ σὰς... Μὰ ἔξωρισε ὅτι θάρθητε στὸ τέλος... Μὰ φάγατε ὄμως

Πῆγε καί σφωιάστηκε μπροστά σ' ἓνα τραπέζι καί χτύπησε τὸ μέτωπο του...

πολύ άσχημα στού στρατηγού Τρεμπασώφ, έξ αίτιας του έπει-
σο δ' ου ποδ' ου ν' ε δ η κ ε ζ... Περάστε στην τραπέζαρία!

— "Α! τ'ο μάβατε κιόλας! ρώτησε ο Ρουλιταπιλ ξαφνιασμένος.
Όχι, όχι, ευχαριστώ... Δέν πεινάω...

— "Αν έρχόσαστε να φάτε μαζί μας, δέν θα συνέβαινε ίσως τίπο-
τα, είτε γαλήνια ο Γκουινόςφου, Πάντος, μπορείτε να διαβιάσετε
τη συγχαρητήριά μου στον Κουριάν, γιατί τή γλύτωσε πολύ φτηνά...

— "Ο Ρουλιταπιλ έβιασε τ'ο λιπαρό χέρι του άρχηγού της «Οζρά-
νας» και τόν ρώτησε μ' άμβροβλία :

— "Τί μου λέτε ; Πώς θα μπορούσατε να προβλέψετε όσα συνέ-
βησαν ;

— "Πρέπει να τ'α περιμένη κανείς όλα, απάντησε ο Γκουινόςφου, α-
πό τή στιγμή π'ο έ προδότης άστονομάξος Τούφιαν, ή μάλλον ο Ματά-
ριεφ άντιζαταστύθ η κ ε σ τή φροφρησι της βίλλ-
ας Τρεμπασώφ από τόν Ηριμζώφ, που ει-
π'ασις προδότης...

— "Τι ; Τι ειπατε ; Ήκανε ο Ρουλιταπιλ.

— "Είπα π'ος ο Ηριμζώφ, που ειπε άφοσιωμένος όλοζήλους στούς
μυηνοστάς, βρισκεται μεταξύ τόν όργάνων του Κουριάν που φρο-
νούνη τή βίλλα Τρεμπασώφ. "Όταν τ'ο έμαθα, σκέφτηκα άμέσως όλα
ά διασώζωμια που μπορούν να συμβούν... Μα αυτό δέν ειπε δουλειά
μην μου, δέν ειπ' έτσι ; "Αν έβανα πιστες, ο Κουριάν θα μπορούσε
να μοι π'η : «Μην άναστατέψετε στις δουλειές μου!» και θα ειχε δι-
αφο!

— "Ο Ρουλιταπιλ ζόντενε να τρελλαθ'η π'α... Δέν συλλογίζοταν παρ'α
να μόνο πράγμα : ότι ένας επαναστάτης, όνομαζόμενος Ηριμζώφ,
και τόν όποιο δέν ειχε άκούσει ν'η γινεται λόγος, βρισκόταν μεταξύ
τόν άστονομάξων που φρονούσαν τή βίλλα ! Μα έβρεσε να ειδοποι-
ση τόν Κουριάν άμέσως.

— "Ω ! κ'οις Γκουινόςφου, φ'ο-
ναξε, γιατί ειδοιοήσατε τόν Κου-
ριάν ; Γιατί περιμένετε έμένα για
τι μιλήσετε γ'αυτό τ'ο πράγμα...
Είπε άπάνταστο...

— Συγγνώμην ! Συγγνώμην ! Ή-
κανε ο Γκουινόςφου, χαμογελώντας
από από τ'α γυαλιά του. "Αν ειδο-
ιοήσα τόν Κουριάν, δέν θα μ'ε
π'οστενε έμένα... "Εν'ο άν τ'ο τ'ο
π'οσις, χωρίς να τ'ο φανερώσετε
π'ο σ'α τ'ο είπα εγώ, τ'ο πράγμα
μαφέρε... "Εσ'α θ'α σ'α πιστέψη...
Φοβ'ο που μπορώ να σ'α π'ο
είπε ότι ο Ηριμζώφ θα π'αξ'η
αυθάδο ρόλο στην έπαύση τόν
φροφου που θ'α πάνε ζωσιμένοι με
αδ'ες για να σκοποήσουν τ'ο στρα-
τό Τρεμπασώφ να σκοπο-
ήν κ' οι ιδιοί... Αύτ'ος θ'α
π'ος βοηθ'η να μπούν
α σ'α σ'α τ'ο βίλλια... Ήρε-
α, άλλτε ειπα, τόν Ηριμζώφ
π'ο η υπηρεσία μου, με τ'α χαλ'α-
να, και π'οτε τότε να προσέψη τ'ε
υπηρεσιες του στον Κουριάν... "Ω-
αδ'ες υπηρεσιες, μα τ'ο αληθ'ια...
π'ο ευχαριστημένους που τόν ξεφο-
ρ'οθηκα !..

— "Όσα ειχε άκούσει ο Ρουλιταπιλ,
ήσαν υπεραρκετά μάλιστα. "Ω !
αυτή ή ιστορία τόν ζωντανών βο-
ύων, τόν τρέλλανε... Ζήτησε τ'ο
όνομα ν' άποσπ'οθ'η κ'ο Γκουινόςφου
που συνόδευσε ως τ'ο εξώπορτα.

— "Π'οζει, ο άρχηγος της «Οζράνας» τόν ρώτησε χαμογελώντας παρ'α
π'οξ'α :

— "Πιστεύετε, πάντοτε στην αθώοτητα της Νατάσας ;

— "Θ'α πιστέψω μέχρι τ'ο θανάτου μου, απάντησε ο ρεφ'ορτεφ. Μα ο
αρχηγ'ο δέν ξεβ'ορε τ'ι άλογ'ο...

— "Κ υ ρ ι τ 'α χ τ ε π ρ ο ζ τ η ν 'Α κ τ η τ ο υ Λ ά ζ α κ ι 'ε-
λ'οτε αύθιο να μου π'οτε αν πιστεύετε ακόμα στην αθώοτητα της...

Είχε ίσκι μία στιγμή τ'η Νατάσας στην εξώπορτα να κοιτάξ'η δεξιά κ'αριστερά...

μαζ'ο με τόν άλλο γιατρό του στρατηγού, τ'ο δόκτορα Λιτωζώφ... "Ε,
λοιπόν, ούτε ο Ένας, ούτε ο άλλος ειδοιοήθηκαν ! Δέν ήξεραν καν τ'ο
συνέβη σ'α βίλλα !.. Δέν ειδαν καθ'όλον τόν άνθρωπο που τ'ος έστειλα...
Φαίνεται π'ος ο τελευταίος θα συνάντησε κανένα άλλο γιατρό στο δρό-
μο και, λόγω τ'ης βίας του πράγματος, έστειλε αυτόν σ'α βίλλα...

— "Αυτό άκριβ'ος συνέβη, απάντησε ο Ρουλιταπιλ, ο όποιος έβρι-
ξ'αφνα τρεμετ'η γλώσσ'η. "Όστόσο ειπε παράδοξο π'ος οι δυ'ο αυτοί γι-
ατροί δέν ειδοιοήθηκαν, αφού άκουσα να λένε σ'α βίλλα ότι, επειδή
οι τακτικοί γιατροί του στρατηγού δέν βρισκόνοταν σπίτι τους, τ'ο
όργανά σας ειδοιοήσαν δυ'ο άλλ'οις, οι όποιοι θ'α έφταναν σε λίγο...

— "Ο Κουριάν αναπήδησε κα'ο φώναξε :

— "Μ'α ο Κίστεφ κ' ο Λιτωζώφ δέν έφταναν καθ'όλον άπ' τ'ο σπίτι τους
άποφ... Τι σημαίνει αυτό ;

— "Μπορείτε να μου π'οτε, ρώτησε ο Ρουλιταπιλ, που ένοιωθε τόν
ζερωπό έτοιμο να π'οση, π'ος όνομαζ'εται τ'ο όργανό σας, στο όποιο ά-
ναθέσατε τ'ο εντολή να φέρη τους δυ'ο γιατρούς του στρατηγού ;

— "Ηριμζώφ ; απάντησε ο Κουριάν.

— "Ο Ρουλιταπιλ πετάχτηκε τότε πάνω και φώναξε :

— "Ο Ηριμζώφ !.. Ξέρετε ποιους θ'α μιλάση σ'α
βίλλια ο γιατρούς... Τ'ους επαναστάτες με
τ'ις β'ομβες... Τ'ις ζωντανές β'ομβες...

— "Α ! Τ'ο άμαξι του Κουριάν δέν έτρεψε π'α... πετούσε. Μέσα στον
όρημο έξοχ'ο δόξα, μέσα σ'α νύχτα, τ'αλλά τ'ο φαινόμενον σαν
να ειχαν ξεκινήσει, για να φτάσουν σ'α ύπ'ο. Τ'ο όχημα π'οσω τους με
τους επιβάτες του, δ'ε ζ'ογ'ησε ούτε όσε ένα φτερό. "Ο άμαξις, σαμψί-
νος από πάνω τους, τραβ'οσε διαρκ'ος τ'α χαλ'αφ'ια κ' ο θόρυβος που
ήκανε ο χαλ'αφ'ις του, γ'αζ'ε έλάληση τ'η γαλήνη τ'η νύχτας.

— "Ο Ηριμζώφ ! "Ο Ηριμζώφ !..
ρόγγαζε ο Κουριάν, έπειτα από τ'ις
έξηγήσεις του Ρουλιταπιλ. "Όστε
ειπε π'ολημένος ; "Όστε ειπε όργα-
νο τόν επαναστατών ; Και τ'ορα θ'α
φτάσουμε τάχα έγκ'ατως, π'οιν μ'α-
θη τ'ος δυ'ο γιατρούς μέσα σ'α
βίλλα ;

— "Ήσαν κ' οι δυ'ο όρθιοι μέσα στο
όχημα κ' έρεθ'ον τόν άμαξι, έ-
π'οθ'ησαν τ' αλογ'α, φωνάζοντας :
Σ'αφ'ο !.. Σ'αφ'ο !.. (Γρήγορα !
Γρήγορα !..)

— "Θ'ι έφταναν τάχα π'οιν άπ' τ'ις
ζωντανές β'ομβες, ή θ'α τ'ις άνογγαν να
ακόζ'ον π'οιν φτάσουν ;

— "Ηρθ'οσαν από όδη ή σε όδη σαν
να μην ήπαθ'ον γέφυρες για να τ'ις
διασχίσουν. Είχαν τ'αυτά τους τεκ-
τομένα και περιμεναν από στιγμή σε
στιγμή ν' άκούσουν τ'ον τρομερό έκ-
ρηξι, που θ' ανατιναζε τ'η βίλλα κ'
όσοις θ'α βρισκόταν μέσα σ'αυτή.

— "Έξ'αφνα, εν'ο βρισκόνοταν από-
μα σ' άσχετ'η απόσταση άπ' τ'η βίλλα,
ο Ρουλιταπιλ διέταξε τόν άμαξι :

— "Σ τ'ο !.. Σ τ'ο !.. (Στά-
σο ! Στάσο !..)

— "Τρελλαθ'ατε, σ'οβ'οιαζε ο
Κουριάν, να σταματήσουμε εδ'ο, σε
τ'οση απόσταση άπ' τ'η βίλλα ;..

— "Θ'α ειμιασε πραγματικά τρελλ'οι
αν καναμε τ'ο εμφάνισ'ο μας, έχον-
τας όδη τρελλ'ων ! Οι μυηνοστάι,
βλέποντάς μας έξ'αλλους, θα επεταχ'υ-
γαν τ'ο καταστροφ'η. "Εν'ο, αν ήπαθ'-
χη μια πιθαν'οτητα να προλάβουμε ή

να επιποδίσουμε τ'ο κακό, ειπε να φτάσουμε γαλήνιοι, σαν να μη συνέ-
βαινε τίποτα. "Ετσι οι μυηνοστάι, αν βρισκόταν έκει, δέν θα ήπα-
τευθοήν π'ος έβ'ορνε ποι'οι εινε. Να ή έπαν'ος ! Για όνομα τ'ο Θεού,
διατάξτε τόν άμαξι σας να σταματήσ'η... "Αν οι γιατροί β'οί-
σωνται έκει και δέν σταματήσουν εδ'ο, έμεις θα σκοποήσουμε τ'ο στρα-
τηγό.

— "Έχετε δ'οχη, ειπε ο Κουριάν και διέταξε τόν άμαξι να σταθ'η.
Κατέβηκαν άπ' τ' άμαξι, και μόλις προχώρησαν λίγο ειδαν τόν Έρ-
μολάι να έρχεται στο δ'ο μέρος τους.

— "Ο Ηριμζώφ ; Π'οιν ειπε ο Ηριμζώφ ; τόν ρώτησε τρέμοντας
ο Κουριάν.

— "Ξανάφ'ηγε, έξοχ'οτάτε.

— "Π'ος !.. Ξανάφ'ηγε ;

— "Ναι, Μα έφ'ηφε τ'ους γιατρούς.

— "Ο Κουριάν έβιασε τ'α χ'ερια του Ρουλιταπιλ και τ'ο τ'α έσφιξε με
άγωνα, τραν'ζόντας :

— "Οι γιατροί β'οίσκονται μέσα !

— "Εντωμεταξ'ι ο Έρμολάι, μη καταλαβαίνοντας τ'ον ταραχή τους,
έλεγε :

(Ακολουθεί)